

NEJ
kouzelnější

ZLOČIN
roku

Romantická detektivka s vůní Vánoc

ALLY CARTEROVÁ

TATRAN

NEJ
kouzelnější
ZLOČIN
roku

NEJ
kouzelnější
ZLOČIN
roku

ALLY CARTEROVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Ally Carter:
The Most Wonderful Crime of the Year,
vydaného nakladatelstvím Avon, An Imprint of HarperCollinsPublishers,
New York 2024,

přeložila Petra Klůfová.

Vydalo Vydavatelstvo TATRAN, s. r. o., v roce 2026,
se sídlem Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vydáno jako 5686. publikace.

Vydání I.

Knižní vazbu podle originálu zpracoval Dominik Zentko.

Odpovědná redaktorka Táňa Holasová

Korektorka Marie Kejvalová

Technický redaktor Peter Zentko

Sazba AldoDesign, Bratislava

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

www.nakladatelstvitatran.cz

:: knihy pro **hodnotnější** život

info@nakladatelstvitatran.cz

Published by arrangement with Avon,
an imprint of HarperCollinsPublishers.

All rights reserved.

Copyright © 2024 by Ally Carter
Jacket design and illustration © by Cat Sims
Translation © Petra Klůfová 2026
Czech edition © Vydavatelstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-2010-1

*Pokud se někdy někdo snažil vámi manipulovat tak,
abyste za problém považovali sami sebe, gratulujeme!
Tahle kniha je totiž určená vám.*

PROLOG

Úryvek z oficiálního policejního výslechu Margaret Chaseové a Ethana Wyatta

25. prosince

Slečna Chaseová: No, samozřejmě že mám na rukou jeho krev.

Pan Wyatt: Byla to jen škrábnutí.

Slečna Chaseová: Samozřejmě jsem se ho nesnažila zabít.

Pan Wyatt: Maggie je spíš milenka než...

Slečna Chaseová: Kdybych ho chtěla zabít, byl by po smrti.

Pan Wyatt: Je to hrozně hodné děvče. [*Pan Wyatt si poklepe na srdce.*] Srdce ze zlata.

Slečna Chaseová: Mě přece neuráží to obvinění z vraždy! Urazily mě narážky, že bych ji zpackala.

Pan Wyatt: Je to věc profesionální cti. Ha! Moment, to byl jen vtíp. Můžete laskavě zapsat, že jsem...

Slečna Chaseová: Neměla jste nás držet každého zvlášť? Ten výslech by neměl probíhat společně. Ne snad, že bychom k sobě patřili! Kdepak! My nejsme „my“. On je on a já jsem já a opravdu nejsme...

Pan Wyatt: Jsme kolegové.

Slečna Chaseová: Raději mám slovo „nemesis“.

Nemesis je mnohem lepší slovo.

Pan Wyatt: Knižní trh je velký a my oslovujeme různé... Už jsem se zmínil o tom, že podle jedné z mých detektivek se točí film?

Slečna Chaseová: Promiňte, ale vážně tu jen zbytečně tvrdneme? Opravdu mám na sobě tenhle směšný svetr a odpovídám na tyhle směšné otázky, zatímco ona...

Inspektorka Patelová: Co kdybyste se vrátili na začátek?

Pan Wyatt: Já... ehm... nerozumím otázce.

Inspektorka Patelová: Kdy to celé začalo?

Pan Wyatt: Aha. Začalo to...

Slečna Chaseová: Ve výtahu.

O týden dřív

Dveře výtahu se otevřely a konečně Maggie svitlo, že teď ji čekají tři věci, které nesnáší nejvíc na světě:

Vánoce. Večírek. A ten blbeček Ethan Wyatt.

Na chvíli tam postála a v tlumené kakofonii koled a šumu rozjařeného společenského klábosení civěla ze dveří výtahu na samolibý výraz v jeho samolibém obličejí nad typickou koženou bundou a řetězem blikajících vánočních světýlek, který měl omotaný kolem krku jako šálu. Na hlavě mu trůnila santovská čapka a v ruce samozřejmě svíral výtisk knihy *Noc oživlého rytíře* („Nyní bestseller č. 1 podle *New York Times*!“). Vědomí, že vidí jen kartonovou figurínu, a ne živý originál, mohlo Maggie trochu uklidnit, ale přesto se musela ovládat, aby figuríně do těch kartonových zubů jednu nevrázila.

Pořád však zbývala možnost stisknout tlačítko výtahu tak rychle, aby se dveře okamžitě zavřely, a Maggie by to nejspíš i udělala, kdyby z davu nevyjekl hlas: „Ale propána! Vážně jsi to ty!“ V tu chvíli jí bylo jasné, že udělala strašnou chybu.

Měla se vypařit hned dole u výtahu, dokud k tomu měla příležitost, halou recepcce proběhnout ven do chladných ulic Midtownu na Manhattanu, kde týden před Vánoci proudily husté davy lidí. Přesně tak. Měla zmizet – a taky že by zmizela – kdyby se ovšem nezdržela pohledem na Kartonového Ethana. Ale teď už bylo pozdě, protože dvě drobné ruce ji s nečekanou silou vytáhly z kabiny výtahu do prostorné haly vydavatelství Killhaven Books.

„Shellie se se mnou vsadila o pět dolarů, že se ukážeš, a bum ho! Jsi tady!“ Deborah skoro křičela, aby ji bylo slyšet přes všechno okolní povídání a smích, protože, aha, sakra. Večírek byl v plném proudu. Vánoční večírek. A Maggie poslušně přiklusala přímo do toho nejlepšího. Stromek zářil, hudba hrála a místnost vířila. Pravda, zatím zdánlivě.

„Maggie?“ Deborah se k ní dychtivě předklonila.

„Podle mě je hotový zázrak, že o Vánocích se nevraždí víc než obvykle.“

„Ale no tak,“ broukla Deborah, ovšem Maggie nespustila oči z Kartonového Ethana.

„Vždyť se nad tím zamysli. Lidi, co se navzájem nemůžou ani cítit, se mačkají v přetopených domech a přitom jim v žilách koluje chlast. Všude v dosahu se válejí nůžky a šikovné věcičky na uškrcení.“

„Uškrcení?“

„Viš... kabely od světél. Ozdobné řetězy. Vsadím se, že s girlandou bys mohla napáchat pořádnou škodu.“ Navzdory všemu Maggie cítila, jak jí ta představa vylepšila náladu. „I jmelí je přece jedovaté.“

„Pro psy,“ upřesnila Deborah.

„Pokud ho je dostatečné množství, stane se pes z každého,“ konstatovala Maggie suše a zadívala se na svou společnici.

Deborah Kleinová měřila sice jen 155 centimetrů, zato zosobňovala ryzí moc. Šedé vlasy. Kostým od Chanelu. A oči, které během svého devětačtyřicetiletého kariérního vzestupu z podatelny až na křeslo nejmocnější a nejobávanější ženy v nakladatelství, viděly už komplet všechno.

„Říkám to jen proto, že teď zabiju tebe.“

„Koho? Mě?“ Deborah si přitiskla drobnou dlaň na srdce.

„Ano, tebe! *Je to jen oběd, Maggie. Musíš občas taky vystrčit nos z domu, Maggie. Musíme si promluvit o marketingu, Maggie.*“

„Za prvé, takhle já nemluvim.“

„Mluvíš přesně takhle.“

„A za druhé...“

„Tohle je večírek, Deborah. Táhle je vánoční stromek z knih našeho vydavatelství. Polovina marketingového oddělení zpívá karaoke. A...“ Maggie šokovaně lapla po dechu: „Propána, Lance VanZant má na sobě tričko, co vypadá jako namalovaný smokink!“

Deborah jen ledabyly mávla rukou, jako by ty námitky nemohla brát vážně.

„Lance VanZant napsal před devíti lety jednu průměrnou knihu, takže současný Lance VanZant nikoho nezajímá.“

„A co tenhle?“ Maggie ukázala na Kartonového Ethana a Deborah v sobě našla dost slušnosti, aby se zatvářila provinile.

„Slyšela jsem, že to není v životní velikosti.“

Mezitím Maggie dostala nápad. „Jéééé. Můžu si toho panáka odnést domů, až tahle šaškárna bude u konce? Už hodně dlouho si chci zahrát na vrahače nožů.“

Deborah váhala s odpovědí, jako by nevěděla, co říct, když kolem nich prošla mladá žena a rozjařeně křikla: „Veselé Vánoce, Maggie!“

Byla tu úplně nová a Maggie se rozpomněla, že se jmenuje snad Jen. Ano, skoro určitě. Statisticky vzato se třetina žen pracujících v kterémkoliv nakladatelství jmenovala Jen, ale Maggie to teď moc nemyslelo, protože v obvykle tiché a klidné místnosti vládl po roční pauze hlučný vánoční chaos. Namačkalo se sem nezdravě mnoho lidí a Maggie, která si na davy ani večírky nikdy zvlášť nepotrpěla, se mimoděk rozklepaly ruce.

„Půjdeme ti vyštourat něco k jídlu.“ Deborah uchopila Maggie za loket tak nesmlouvavě, že stisk prstů byl znát i přes silný rukáv zimního pláště značky Joan Wilder, nadýchaného a v přeplněné místnosti příliš hřejivého. Maggie ten plášť odjakživa považovala za báječný kus oděvu, který jí nabízí úkryt před světem, ale Deborah jí nepřestávala tisknout loket jak ve svěráku, a teď navíc chvatně zamumlala: „Omlouvám se. Vždyť už to bude rok a já si říkala... Vydrž to ještě pět minut, Maggie. Kvůli

mně. Promiň, že jsem tě nalákala, abys přišla, ale opravdu si spolu musíme promluvit.“

Maggie začínala váhat. Kvůli pozvánce vyhodila padesát babek za vlak a taxík a ztratila celý pracovní den, tak by to snad mohla aspoň zkusit. Koneckonců, nemusela se do okolní zábavy *zapojit*. Bohatě postačí s úsměvem jen *projít* mezi hloučky. Maličkost. Prochází se přece den co den už skoro třicet let. Ta vzdálenost chodbou k rohové kanceláři, kde sedí Deborah, jistě není nepřekonatelná.

Jenže vzápětí se s cinknutím opět rozjely dveře výtahu a hluboký hlas zahlaholil: „Ho! Ho! Ho!“ Poté si příchozí všiml papírové figuríny. „No ne, kdopak je tenhle fešák?“ Načež zaregistroval ji: „Ahojda! Rád tě vidím, Marcie!“

A Maggie se zoufale rozhlédla, kde by našla nejbližší vražedný předmět, třeba vánoční řetěz.

Ne snad, že by Maggie nenáviděla Vánoce odjakživa. Byly doby, kdy milovala světýlka, dárky a ozdobené stromky. Zнала texty nejméně třiceti různých vánočních koled a broukala si je už v červenci. Vlastnila mikinu se sobem, v které každoročně šla do školy v pondělí po Dni díkůvzdání. (Svítil tomu sobovi nos? Jasně že svítil. Nosila ho rozsvícený? No to dá rozum!)

Dvanáctiletá Maggie pekla vánoční cukroví, organizovala tajné Santy a terorizovala matku nekonečnými otázkami typu: (1) *Proč nemáme velkou rodinu?* a (2) *Proč netrávíme Vánoce s naší velkou (fiktivní) rodinou?* a (3) *Může se toto fiktivní setkání naší fiktivní rodiny konat na místě, kde je zaručeně sníh?*

Jenže Maggie byla jedináček, narozený jedináčkům v pozdním věku. Už neměla ani prarodiče a v Texasu bylo na sních téměř vždy moc teplé počasí.

Problém tedy nebyl v tom, že by Maggie nenáviděla Vánoce, jako spíš v tom, že Vánoce nenáviděly Maggie. Každíčká hrozná věc, která ji kdy v životě potkala, se odehrála v kulisách vánočních koled a barevných světýlek, až si to Maggie nakonec musela začít brát osobně.

Ve třinácti jí o Vánocích utekl pes. V šestnácti jim za jízdy začalo hořet auto a druhý den někdo ukradl všechny dárky zpod stromčku. O týden později auto zase jezdilo a Maggie se radši na nic neptala.

V posledním ročníku střední školy sice napadl sníh, zato v polovině státu zavládl blackout a Maggie strávila vánoční svátky schoulená u krbu jen s rodiči a doufala, že nezamrzne voda v potrubí. Samozřejmě tehdy ještě netušila, že to jsou

jejich poslední společné Vánoce. Dokonce vtipkovala, že příští rok bude lepší – nakazovala rodičům, že musí počkat na její příjezd z univerzity, a teprve pak se všichni vrhnou na zdobení stromku a balení dárků.

Jenže o dvanáct měsíců později už rodiče nebyli a Maggie zůstala sama a...

„Musím jít.“

Deborah ji tvrdě stlačila na židli a pak přešla na protější stranu psacího stolu. „Chvíli to jistě vydržíš.“

„Podívej,“ začala Maggie vstávat, „vážím si toho, co se snažíš udělat, ale já opravdu nejsem vysazená na večírky, tak co si popovídat až po Novém roce, ano?“

„Sedni si.“ Deborah se nenamáhala zvýšit hlas. V jejím případě by to bylo zbytečné. Už jako obyčejná devatenáctiletá stážistka Deborah dokázala z hromady čekajících rukopisů milostných románek vytáhnout největší autorku detektivek v dějinách literatury, takže kdykoliv něco třeba jen šeptla, všichni rázem poslechli. Platilo to i pro lidi, kteří nesnášeli vánoční vůně máty peprné, vaječného likéru a borovice.

„Mám pro tebe překvapení.“ Deborah se pohodlně usadila do koženého křesla a pak cosi hodila na hromadu rukopisů, která lemovala její obrovský stůl. Byla to papírová obálka, čtvercová, v barvě slonoviny, ale Maggie se jí kdovíproč bála dotknout.

„Ach. Omlouvám se, že... ehm... letos jsem neposílala žádná přáníčka k Vánocům.“

„Ty přece nikdy neposíláš přání a já taky ne. Tohle totiž není ode mě.“

Maggie po obálce zdráhavě sáhla. Připadala jí překvapivě těžká. Papír byl hladký a měkký a... drahý. Ta obálka doslova křičela slovo luxus. Na přední straně stálo její jméno napsané tím nejkrásnějším rukopisem, jaký kdy viděla: *Vážená Margaret Chaseová*.

„Tak šup. Otevři to,“ vyzvala ji Deborah a Maggie obálku

otočila a zlomila voskovou pečeť na zadní straně. Kartička uvnitř se zdála ještě přepychovější než obálka.

Jste srdečně zvána na...

„Ne.“

„Vždyť jsi to ani nedočetla!“

Maggie ruply nervy. „Nalákala jsi mě na jednu oslavu jenom proto, abys mě mohla pozvat na další?“

Pobavená Deborah smíchy až vyjekla: „Jenomže ty nedržíš žádnou pozvánku, holčičko. To je vstupenka do říše snů.“

Maggie se s Deborah znala už téměř devět let, ale tak vzrušený, lišácký a téměř lačný výraz u ní ještě nespatriila. Přesně tak se zřejmě tvářila devatenáctiletá Deborah, když z hromady došlé pošty na podlaze podatelny vylovila první rukopis Eleanor Ashleyové: jako žena, jejíž dábelický plán se právě rozjížděl.

„Dostala jsi pozvání strávit Vánoce v sídle svojí největší fanyanky.“

„Deborah...“

„V Anglii!“ dořekla Deborah s okázalým gestem, jako by se tím všechno vylepšilo, a ne naopak propastně zhoršilo. „Všechny výdaje jdou na účet hostitelky. A než mi řekneš, že jsem blázen...“

„Jsi blázen, Deborah! To ti opravdu musím připomínat, že píšu detektivky?“

„No a?“

„Takže moji fanoušci mají rádi vraždy! A vrahy! A...“

„Tvoje poslední kniha byla o ženě, jejíž kočka dokázala vycítit jed.“

„Náhodou! *Kočičí zločin* se v Brazílii prodával velmi dobře,“ hlesla Maggie, ale Deborah byla rozhodnutá. Oči jí přestaly jiskřit smíchem, který vystřídal ocelově chladný lesk.

„Za tuhle konkrétní fanyanku osobně ručím. A můžeš mi věřit,“ dodala tišeji, „že do té akce jít chceš. Doslova umíráš touhou do toho vlaku naskočit.“

Maggie nejistě přejela prstem po těžkém papíře. Byla to opravdu moc krásná pozvánka. „Nechce se mi trávit Vánoce s cizími lidmi,“ přiznala stísněně a Deborah chápavě pokývla.

„A s kým tedy plánuješ ty Vánoce strávit? Jsem sice jen bezcitná stará semetrika, ale když si představím, jak úplně sama trčíš v tom mrňavém bytě...“

„Mám termín.“ Maggie ten argument pozvedla jako štít.

„Jako tvoje odpovědná redaktorka jsem ti termín odevzdání rukopisu právě odložila.“

„Ale já...“

„Nemáš na Vánoce nic v plánu, je to tak?“ Deborah se ohlédla k pootevřeným dveřím. Zdálky k nim doléhal tlumený hluk večírku, ale Deborah si opřela lokty o stůl a spiklenecky se předklonila. „Poslyš, nechci ti dávat falešné naděje, ale na příští rok se chystá něco opravdu velkého a supertajného. A podle mě ty jsi na to ta pravá. Teď ale potřebuju, abys to pozvání prostě přijala.“

Maggie si pohrávala s voskovou pečeti na zadní straně obálky.

„Co to je za fanouška, že zaplatí svému oblíbenému autorovi dovolenou v zahraničí?“

„Ten fanoušek má podle všeho hromadu peněz a dost dobrý literární vkus.“

„Nepřipadá mi to bezpečné.“

„Je to bezpečné.“

„A hlavně to nedává smysl.“

„Ale jdi!“ Deborah se zasmála. „Smysl to samozřejmě dává.“

„Ani náhodou...“

„Maggie. Miláčku. Nejpilnější a nejprofesionálnější spisovatelko, kterou znám, říkám ti to s láskou. Říkám ti to laskavě. Říkám to v téhle vánoční atmosféře naprosto upřímně: Vrať se do života!“

Deborah ani jedinkrát neporadila Maggie špatně – ani jednou za devět let a desítky knih. Deborah jí věřila. Deborah pro ni chtěla to nejlepší. Deborah byla pro Maggie tím nejbližším

člověkem, který jí zbyl po odchodu rodičů, což bylo ještě smutnější než nemít nikoho. A tak Maggie jen vzhledla ke své rádce, té náhražce milované maminky, a unaveně si povzdechla.

„Dejme tomu, že na to kývnu. Ale to neznamená, že to musí být zrovna na Vánoce.“

„Dobrá.“ Deborah si založila paže na prsou. „Jak si tedy představuješ příští jeden a půl týdne? Budeš zavřená doma a užírat se představami o svém exmanželovi a bývalé nejlepší kamarádce, jak jásají nad dárky ve tvém bývalém domě?“

Někdo by ten dotaz mohl chápat jako výsměšnou krutost, ale Maggie to vnímala přesně tak, jak ho Deborah zamýšlela: jako výzvu a provokaci. Byl to startovní výstřel na znamení, že se má pustit do boje, ale vmohla se jen na křečovitý úsměv a poznámku: „Ty dárky nakoupili za moje bývalé peníze. Na to laskavě nezapomínej.“

Znovu pohlédla na obálku a představila si zasněžené pole a kamerové záběry na schodiště ověšené girlandami, zpěv koledníků a saně tažené koňmi, protože pro Maggie se anglické Vánoce zjevně odehrávaly výhradně v adaptacích BBC. „Ne. Já... Neměla bych do toho jít.“

„Hlavně bys mi měla věřit, Margaret.“

Maggie radši neprozradila, že už nikdy nehodlá nikomu uvěřit.

A obzvlášť ne sobě.

Před dvanácti lety

Ne snad, že by její rodiče nestáli o velkou rodinu. Spíš se zdálo, že se nenaučili ji mít. Maggie se jim narodila už ve starším věku a rodiče jí občas připomínali personál v restauraci připravený užuž zavřít a jít domů, když pět minut před koncem otvírací doby dovnitř vkročí nečekaná zákaznice.

Nemělo tedy nikoho překvapit, že dva týdny po odstěhování dcery do univerzitního kampusu na severu státu New York rodiče prodali domek v Texasu a pořídili si byt na Floridě. Navíc si koupili dva golfové vozíky, které neuměli řídit, a Děkuvzdání toho roku Maggie prožila na dietě z nedobrych krutích sendvičů. Přespávat musela na nafukovací matraci mezi hromadou nevybalených krabic.

Sotva se vrátila do kampusu a zůstala sama v pokoji, zavolal neznámý člověk s informací o té nehodě.

Pořád sama se vrátila na Floridu, aby sbalila byt, prodala golfové vozíky a poslala půl tuctu krabic do skladu poblíž kampusu.

A sama taky vyslechla informaci staršího studenta, který držel službu v Ubytovací kanceláři: „Je mi líto, ale studenti nesmějí během zimních prázdnin zůstat na koleji.“

Jenže se blížily Vánoce. To dá rozum, že Vánoce se blíží pořád, ale Maggie se teď nemohla vrátit na Floridu ani do Texasu. A těžko mohla přespávat v malém skladu, kam uložila rodinné fotografie, pěkné kusy nádobí a sedmasedmdesát románů Eleanor Ashleyové.

„Ale já tu musím zůstat,“ prosila správce koleje, který se na ni díval přes okraj obrovské krabice s nápisem *Garland and Shit*.

„Vyloučeno,“ pronesl chlapec, jako by mluvil s naprostým hlupákem, který nemá mezi studenty co pohledávat.

„Hele. Nemůžou mě vyhodit jen proto, že jsou Vánoce. Bydlím tady. Tady je můj domov.“

„Ale já chápu, že doma to stojí za houby a člověk by rodiče nejradši zabil, ale většina lidí prostě odjede na Vánoce k nim.“ Cívěl na Maggie, jako by jiné řešení nepřicházelo v úvahu: „Zkrátka se sbal a padej k vašim.“

Pak se otočil a zachmuřeně zvedl krabici, jako by šlo o všechnu tíhu světa. Maggie ucítila, že ji začíná pálit v krku.

„Ale co když...“ Ještě nikdy to neřekla nahlas. „Co když žádný rodiče nemám?“ Zajíkla se a přes clonu slz viděla, jak se mladík nechápavě ohlédl přes rameno.

„Cože?“

„Naši umřeli a golfové vozíky nikdo nechce a já potřebuju prodat byt, abych mohla zaplatit školné.“

Maggie to zadržela příliš rychle ze strachu, že student za pultem musí podobné výmluvy poslouchat pořád – ale najednou se na ni přestal dívat jako na idiota, protože ji očividně začal považovat za blázna. A taky se zatvářil soucitně, což Maggie vzhledem k situaci nevadilo ani v nejmenším.

„Nemůžu odjet domů.“ Přejela si rukou po očích, jako by zkusila vmáchnout slzy zpět do očí. Nefungovalo to, tak aspoň uhnula pohledem. „Nemám kam.“

„Aha, tak to mi je fakt líto. Ale...“ Student chápavě vysvětloval: „Vypnou topení i elektřinu. Zavřou jídelnu. V ubytovně nebude teplo. Potrvá to tři týdny. Tady opravdu zůstat nemůžeš.“

Měl pochopitelně pravdu. Vypnuté topení představovalo pádný argument. To ovšem znamenalo, že Maggie bude muset sáhnout do svých skromných úspor a zaplatit si motel. Možná Airbnb. Snad se jí povede najít brigádu. Co zkusit na letišti

tvrdit lidem, že patří k jejich vzdáleným příbuzným? Třeba se nad ní někdo slituje a vezme ji domů. Buď to, nebo...

„Taky můžeš jít se mnou k nám,“ pronesl hlas za jejími zády. A tak se Maggie seznámila s Emily.

A to byl začátek všeho.

I konce.